

Nosce te ipsum

În zilele noastre, oamenii tind să uite sensul împărțirii. Nu mai împart nimic, dar absolut nimic. Uitând de sensul material al termenului, ei nu mai sunt capabili nici măcar de a se împărți pe ei înșiși și totodată, le este frică de ceea ce ar putea împărți cu ei cei din jurul lor. Când s-a făcut împărțirea sufletelor, în acele timpuri imemorabile pe care omenirea le-a uitat, toată lumea își dorea să împartă câte ceva. Neavându-se decât pe sine, alegeau să ofere altora bucățele neatent proporționate din materia străvezie din care erau zămisliți. Tocmai de aceea, omul părea, pe atunci, un animal ciudat cu membre asimetrice și o gamă largă de expresii faciale, combinate în cele mai neobișnuite moduri. Fericirea se constituia din strâmbăturile unor ființe nostime, adăpostite la umbra peșterii personale.

Unii cred că „a dăru” implică doar aparențe și imitarea unui ritual menit să le elogieze. Un fel de norme etice, care nu sunt însemnate nicăieri, dar care constituie totuși elemente fundamentale ale moralității. Ale aceleiași moralități care, de-a lungul istoriei, a avut rolul de a ascunde adevăratele trăiri și tendințe caracteristice naturii umane. În fapt, dăruirea este modul prin care o parte din noi înșine ne este decupată din conturul Ființei pentru a se integra în alte și alte contururi. De parcă am fi cu toții puzzle-uri cu piese lipsă și piese în plus. Le schimbăm între noi și devenim întregi. Apoi ne integrăm în alt puzzle, un Tot absolut, care rămâne incomplet până îl întregeste și cea din urmă piesă.

Nu am nicio îndoială că la un moment dat fiecare din noi ne-am întrebat de ce anume n-au putut rămâne oamenii la acel stadiu inițial în care apropierea de ceilalți se realiza prin gesturi simple. Cuvintele nu existau încă, iar limbajul era o noțiune străină, a cărei complexitate transgresa limitele ontologice ale omului primordial. Absența comunicării articulate nu era de fapt o lipsă. Mereu am crezut că evoluția omului și descoperirea lumii exterioare a avut ca urmare inhibarea reacțiilor firești și transformarea relațiilor dintre indivizii ce fac parte din speța umană. Ceea ce la început era considerat o relaționare rudimentară și lipsită de profunzime, care nu se deosebea mult de simbioza unor alte specii din regnul animal, avea, în fapt, un element esențial absent în majoritatea încercărilor de înțelegere între oamenii zilelor noastre. Neexistând nevoia de a comunica și de a se comunica în același timp pe sine, noțiuni precum minciuna sau nedreptatea erau anulate. Tot astfel, datorită progresului, omul modern resimte o lipsă acută la nivelul desfășurării sale ontologice, de parcă în atâția ani de parcurs evolutiv și tehnologizare ar fi pierdut din vedere aspecte esențiale ale propriei existențe în cadrul comunității umane.

Roland Barthes, teoretician al literaturii (adică un om pentru care cuvintele reprezentau o a doua, a treia și poate chiar o a patra natură) considera că „limbajul este o piele”. Năpârlirea în acest caz n-ar reprezenta altceva decât o reînnoire. Renunțarea voită la acest mod convențional de comunicare ne-ar ajuta poate în cunoașterea celuilalt și chiar în autocunoaștere. Ne-am putea înțelege în tăcere. Ne-am adânci în noi și n-am fi singuri, întrucât ne-ar însoți celălalt. Și poate am vizita și „peștera” lui.

Motto: "Sunt un oraş refugiat/ la marginea sechelelor limbii"- Anda Amir